

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Pfv.IV.21.146/2024/2.

A tanács tagjai:

Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna előadó bíró

Dr. Dzsula Marianna bíró

Dr. Pataki Árpád bíró

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina bíró

A kérelmező:

név (cím)

A kérelmező képviselője:

V4 Legal Orbán Ügyvédi Iroda (cím1; ügyintéző: dr. Orbán László Tibor ügyvéd)

A kérelmezett:

név1 (cím2)

A kérelmezett képviselője:

Gödölle, Kékes, Mészáros & Szabó Szabadalmi és Védjegy Iroda (cím3; ügyintéző: dr. Gödölle István szabadalmi ügyvivő)

A per tárgya:

a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala A504571/35. számú határozatának megváltoztatása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A kérelmező

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 9.Pkf.25.179/2024/3.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 3.Pk.22.016/2023/11-I.

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A kérelmező az 1986. április 1-jei elsőbbségű, 504.571 lajstromszámú, nevű nemzetközi szóvédjegy jogosultja, amely a Nizzai Megállapodás szerinti árujegyzékébe az 1., 7., 9., 10., 11., 14., 15. és 28. áruosztályba sorolt áruk tartoznak.

[2] A kérelmezett 2021. július 29-én a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: SZTNH) előtti eljárásban – a kérelem benyújtásnak napjára visszaható hatállyal – a védjegyoltalom használat miatti megszűnésének megállapítását kérte. Kérelmét a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 30. § (1) bekezdés d) pontjára, 34. § (1) bekezdésére és 18. §-ára alapította. A kérelem indokai szerint a kérelmező a Vt. 18. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettsége ellenére a védjegyet nem használta.

[3] A kérelmező az SZTNH eljárásában úgy nyilatkozott, hogy a védjegyet aktívan használja, ezzel kapcsolatban bizonyítékokat csatolt.

[4] Az SZTNH A504571/35. számú határozatával a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti kérelemnek részben helyt adva a védjegy oltalmának megszűnését állapította meg 2021. július 29. napjára visszaható hatállyal az 1., 7., 10., 11., 14., 15. és 28. áruosztályokba tartozó valamennyi termék és szolgáltatás, továbbá a 9. áruosztályba tartozó áruk nagyobb része tekintetében. A védjegy oltalmát fenntartotta a 9. áruosztályba tartozó „connectors and other connection devices, switches, apparatus and devices for wire communication, particularly telephone apparatus, telephone exchanges, video telephones” áruk vonatkozásában.

A kérelem és a kérelmezett védekezése

[5] A kérelmező a megváltoztatási kérelemben azt kérte, hogy a bíróság az SZTNH A504571/35. számú határozatát megváltoztatva állapítsa meg a 504.571 lajstromszámú, nevű nemzetközi szóvédjegy oltalmának minden áruosztályra történő fenntartását. A megváltoztatási kérelmét a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Bnpt.) 1. §-ára és a Vt. 77. §-ára alapította. Kérelme szerint kizárólag az SZTNH határozatából szerzett tudomást arról, hogy a felajánlott bizonyítékok a védjegy használatának igazolására elégtelenek, ezért további bizonyítékokat terjesztett elő.

[6] A kérelmezett ellenkérelmében a megváltoztatási kérelem elutasítását kérte.

Az első- és másodfokú végzés

[7] Az elsőfokú bíróság végzésével a megváltoztatási kérelmet elutasította. Az elsőfokú bíróság végzésnek indokai szerint a Vt. 91. § (4) bekezdése alapján figyelmen kívül kellett hagyni azokat a bizonyítékokat, melyeket a kérelmező először a megváltoztatási kérelemben és ezt követően terjesztett elő. Az SZTNH Vt. 38. § (1) bekezdésén keresztül alkalmazandó általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 1. § (2) bekezdés a) pontjából következő együttműködési kötelezettségéből nem következik a bizonyítás eredményességéről történő tájékoztatás kötelezettsége, ezért az SZTNH nem köteles a feleket további bizonyítási indítvány előterjesztésére felhívni. A kérelmező a bizonyítékait az SZTNH előtti eljárásban nem terjesztette elő, e bizonyítékokat az SZTNH határozatának megváltoztatása iránti eljárás során sem lehetett értékelni. Mivel az SZTNH a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, ennél fogva okszerűen következtetett arra is, hogy a kérelmező a bizonyítási kötelezettségének teljes egészében nem tett eleget. Ezt meghaladóan a kérelmező a megváltoztatás iránti kérelemben ugyan jelentős mennyiségű bizonyítékot sorakoztatott fel, azonban azt nem adta elő, hogy az egyes okiratok mely tényt bizonyítják. Mindezekre tekintettel a Vt. 91. § (4) bekezdése alapján a határozat meghozatalát követően csatolt bizonyítékok figyelembe vételére nem volt lehetőség.

[8] A kérelmező fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. A jogerős végzés indokai szerint az SZTNH határozatának megváltoztatása iránti eljárásban az új bizonyíték előterjesztésének lehetőségéről nem lehet kizárólag a Vt. 91. § (4) bekezdésének nyelvtani értelmezése alapján állást foglalni. Ehelyett a bíróság felülbírálati jogkörének korlátaival a Vt. átfogó normarendszeréből és fogalmaiból kiindulva kell döntenie. A Vt. 40. § (2) bekezdése értelmében az SZTNH a megszűnés megállapítására irányuló eljárásban nem hivatalból jár el, hanem a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az általuk igazolt adatok alapján vizsgálja. Ezzel összhangban a megváltoztatási kérelem alapján indult bírósági nemperes eljárásban – a Pp. 2. §-ának és 4. §-ának alapelveiből következően – is érvényesül a rendelkezési elv. Ezért az SZTNH hiánypótlási kötelezettségét is a szóban forgó alapelvek érvényre juttatása érdekében kell értelmezni. A Vt. 40. § (3) bekezdéséből – miszerint az SZTNH döntését csak olyan tényekre és bizonyítékokra alapozhatja, amelyekkel kapcsolatban az ügyfélnek módjában állt nyilatkozatot tenni – továbbá a nyilatkozattételt a bírósági eljárásban korlátozó Vt. 91. § (4) bekezdésből a fél azon kötelezettsége következik, a bizonyítási eljárás során indítványait észszerű időbeli keretek között kell megtennie. Ennélfogva a Vt. 91. § (4) bekezdése alapján nem kizárólag az SZTNH előtti eljárásban előterjesztett bizonyítékokat lehet figyelmen kívül hagyni, hanem azokat is, amelyeket a fél – elfogadható indok nélkül – először a bírósági eljárás során terjesztett elő. Ennek megfelelően foglaltak állást az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hálózatának szellemi tulajdoni hivatalai is az általuk a védjegyek és formatervezési minták konvergáló gyakorlata tárgyában, a „Bizonyítékok a védjegyekre vonatkozó fellebbezési eljárásban: bizonyítékok benyújtása, szerkezete és bemutatása, valamint a bizalmas jellegű bizonyítékok kezelése” címmel kiadott közös közleményben (a továbbiakban: CP 12. számú közös közlemény). Ezt meghaladóan a formállogika szabályaiba ütközik a kérelmező azon jogértelmezése, miszerint a Vt. a nyilatkozattételt csak az SZTNH előtt korlátozná, az SZTNH határozatának meghozatalát követően azonban a nyilatkozatok korlátlanul megtehetők. A bírósági eljárás célja – a kérelmező érvelésével ellentétben – nem a további bizonyítás lehetőségének korlátlan megnyitása, hanem az SZTNH jogalkalmazásának, jogértelmezésének, mérlegelési tevékenységének felülbírálata. Ennélfogva – főszabály szerint – a felülbírálat során további bizonyítás nem folytatható le. Az eljárására irányadó szabályokat az SZTNH nem sértette, mert nem köteles a feleket a bizonyítás eredményéről tájékoztatni. Emellett a kérelmező a megváltoztatási kérelemben a bizonyítékait nem Pp. 275. § (2) bekezdése szerint terjesztette elő: nem adta elő, hogy mely okirat mely tény bizonyítására szolgál. Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan következtetett arra, hogy az SZTNH határozatának megváltoztatására a fellebbezésben foglaltak nem szolgáltattak kellő okot.

A felülvizsgálati kérelem

[9] A jogerős végzéssel szemben a kérelmező terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben a másodfokú bíróság végzésének – elsőfokú bíróság végzésre kiterjedő – hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, egyúttal a megváltoztatás iránti kérelmének megfelelő határozat meghozatalát is kérte. Megsértett jogszabályként az Ákr. 2. § (2) bekezdés a) és b) pontját, 5. §-át, 6. § (1) bekezdését, a Vt. 40. § (3) bekezdését, 91. § (4) bekezdését, továbbá a Pp. 279. § (1) bekezdését jelölte meg.

A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem

[10] A kérelmező a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjára és b) pont első fordulatra, valamint (3) bekezdésére hivatkozással felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is előterjesztett. Az ügy érdemére kiható jogszabálysértésként a Vt. 40. § (3) bekezdését, a Vt. 91. § (4) bekezdését és a Pp. 279. § (1) bekezdésében jelölte meg.

[11] A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem indokai szerint a joggyakorlat egységének biztosítása [Pp. 409. § (2) bekezdés a) pont első fordulata] azért teszi szükségessé a felülvizsgálati eljárás lefolytatását, mert a Fővárosi Ítéltábla az 1.Pkf.25.825/2023/4. számú végzésének indokai szerint, lényeges eljárási szabálysértésnek minősül, ha a félnek az SZTNH előtti eljárásban nem volt lehetősége a tárgyaláson részletesen előadott új tényállításokat tartalmazó, új érvelésre érdemben, írásban nyilatkozatot tenni, további bizonyítékokat csatolni. Az említett jogerős végzésben a bíróság a Vt. 91. § (4) bekezdését akként értelmezte, hogy kizárólag azon bizonyítékokat hagyhatja figyelmen kívül, amelyeket az SZTNH szabályszerű eljárása során nem értékelt; amennyiben azonban a bizonyítékok csatolására az SZTNH mulasztása miatt nem volt lehetőség, akkor a bíróságnak értékelnie kell a megváltoztatás iránti kérelemben foglalt bizonyítékokat. A Fővárosi Ítéltábla 8.Pkf.26.056/2022/8. számú végzése szerint a fél nem zárható el attól, hogy az SZTNH határozatának ismeretében a megváltoztatás iránti kérelemben további okirati bizonyítékokat, bizonyítási indítványokat terjesszen elő, mert a bíróság által lefolytatott nemperes eljárásban a bizonyítást az eljárási szabályok nem zárják ki és nem sérülnek a felek eljárási jogai sem, mert a bírósági szakban a feleknek lehetősége van a bizonyítékok megismerésére és a nyilatkozatok kifejtésére.

[12] A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem indokai szerint jelen ügy tényállása azonos az említett határozatokban foglaltakkal, mert az SZTNH által 2023. május 18-án tartott tárgyalás során, a kihirdetett határozat alapján vált számára ismertté az, hogy a korábban benyújtott bizonyítékok nem voltak elégségesek védjegy használatának igazolására. A kérelmezett a tárgyaláson adta elő a bizonyítékok értékelésével összefüggő érvelését, amelyre szóban nyilatkozott, arra azonban nem volt lehetősége, hogy a kérelmezett által a tárgyaláson előadott „új tényállításokat tartalmazó, új érvelésre” érdemben és írásban nyilatkozatot tegyen és további bizonyítékokat nyújtson be. Éppen az indokolta a megváltoztatás iránti kérelem előterjesztését, hogy az SZTNH szerint a benyújtott bizonyítékok az előadott tényeke kellően nem támasztották alá. A Vt. említett kizáró rendelkezése e nyilatkozata megtételére nem alkalmazható, a megváltoztatási kérelemmel egyidejűleg benyújtott további bizonyítékok kellő időben benyújtottnak kell tekinteni. A CP 12. számú közös közlemény 3.1. pontja is azt hangsúlyozza, hogy a fellebbezéssel egyidejűleg a bizonyítékok benyújtását nem korlátozhatják indokolatlanul az eljárási szabályok. Az elsőfokú eljárás során a bíróság nem biztosította a bizonyítás tisztességes lefolytatását, ami a Vt. 79. §-a alapján alkalmazandó Pp. 275. § (2) bekezdésének megsértéséhez vezetett. Az eljáró bíróságoknak biztosítania kellett volna, hogy az eljárási szabályok alkalmazása megfelelően védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2015/1436 (helyesen: 2015/2436) irányelv (2015. december 16.) rendelkezéseinek, a bíróságoknak engedélyeznie kellett volna a további bizonyítékok benyújtását. Ezt a jogértelmezést támasztja alá az Európai Unió Bíróságának C-183/21. számú ítélete is. Az eljáró bíróságok a jogszabályokat jelen ügyben a kialakult joggyakorlattól eltérően értelmezték, ezért szükséges a joggyakorlat egységének biztosítása. Egyúttal a felülvizsgálat engedélyezését a joggyakorlat továbbfejlesztése is indokolja [Pp. 409. § (2) bekezdés a) pont második fordulata]. A tisztán formai hiányosság az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Alapjogi charta) 17. cikk (2) bekezdése szerint a bíróság hiánypótlási kötelezettségét váltja ki, nem lehet következménye azonban a beadvány tartalmának figyelmen kívül hagyása. Emellett a felülvizsgálat engedélyezését megalapozza a felvetett jogkérdés különleges súlya, [Pp. 409. § (2) bekezdés b) pont első fordulata], mert a másodfokú bíróság jogértelmezése a szóban forgó védjegy jelentős kereskedelmi értéke és jó hírneve miatt számára rendkívül sérelmes, a védjegyoltalom megszűnésének megállapítása helyrehozhatatlan károkat okozna, holott jogszabály nem rendelkezik arról, hogy milyen mélységben kell elemezni a védjegyhasználatot.

A Kúria döntése és jogi indokai

[13] A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem alaptalan a következők szerint.

[14] A Pp. 406. § (1) bekezdése szerint a jogerős ítélet vagy az ügy érdemében hozott jogerős végzés felülbírálatát a Kúriától – az ügy érdemére kiható jogszabálysértésre hivatkozással – a fél, valamint a rendelkezés rá vonatkozó része ellen az kérheti, akire az ítélet rendelkezést tartalmaz.

[15] A Pp. 408. § (2) bekezdése szerint nincs helye felülvizsgálatnak vagyoni jogi perben, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta helyben. Ebben az esetben a felülvizsgálati kérelem elbírálhatósága érdekében a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő félnek felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is elő kell terjesztenie [Pp. 409. § (1) bekezdés]. Az iparjogvédelemmel kapcsolatos per és nemperes eljárás a Pp. alkalmazása szempontjából vagyoni jogi pernek (ügynek) [Pp. 7. § (1) bekezdés 18. pont] minősül (Pfv.IV.20.929/2024/2.). A jogerős végzés indokolása alapján az is egyértelműen megállapítható, hogy a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság végzésének jogi indokaival, ezért az elsőfokú bíróság végzését azonos jogszabályi rendelkezések és jogi indokolásra utalással hagyta helyben. A felülvizsgálatot ezért a Pp. 408. § (2) bekezdése kizárta, amire figyelemmel a Pp. 409-410. §-a alapján felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet kellett előterjeszteni. E kötelezettségének a kérelmező eleget tett.

[16] A Kúria már több határozatában – így például a Pfv.V.21.294/2022/2. és Gfv.V.30.561/2022/2. számú végzéseiben – rámutatott, hogy a Pp. 409. § és 410. § egybevetett tartalmából következően valamennyi engedélyezési ok esetén – így a Pp. 409. § (2) bekezdés a) és b) pontja tekintetében is – alapvető törvényi feltétel, hogy a fél által az ügy érdemére kihatónak állított jogszabálysértés vizsgálata elvi jelentőségű jogkérdésben legyen szükséges. Elvi jelentőségű jogkérdésnek minősül minden olyan jogkérdés, amely egy jogszabály rendelkezésének értelmezésével, az alkalmazandó norma alapvető tartalmával és az ahhoz kapcsolódó esetleges jogkövetkezményekkel összefügg.

[17] A kérelmező által elvi jelentőségű jogkérdésként a Vt. 40. § (3) bekezdését és a Vt. 91. § (4) bekezdésének értelmezését jelölte meg, ezt meghaladóan utalt a Pp. 279. § (1) bekezdésére is.

[18] A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemből kitűnően azonban a Pp. 279. § (1) bekezdésének értelmezésével kapcsolatban nem merült fel bizonytalanság, az említett jogszabály értelmezésével összefüggő elvi jelentőségű kérdést a kérelmező sem vetett fel. A jogi norma elvi tartalmának értelmezését igénylő kérdések nélkül az egyedi ügyben a bizonyítás eredményének megkérdőjelezése nem alapozza meg a felülvizsgálat engedélyezését. A Kúria a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem elbírálása során az egyedi ügyben hozott bírósági határozat jogszerűségét, a bizonyítás eredményét nem vizsgálja. Nem a bírói gyakorlat egységességét, továbbfejlesztését érintő kérdés, hogy az adott ügyben az első-, vagy másodfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésekor és a tényállás megállapításakor milyen következtetéseket von le, ebből következően ezzel kapcsolatban a bírói gyakorlat egységessége és a továbbfejlesztés szükségessége sem vizsgálható. A fentiekkel azonosan foglalt állást a Kúria a Pfv.III.21.068/2023/2. és Pfv.VI.20.992/2023/2., Pfv.IV.20.929/2024/2. számú határozataiban, amelyekről a Kúria eljáró tanácsa a jelen ügyben nem kíván eltérni. Ennélfogva a Pp. 279. § (1) bekezdésének értelmezése az adott ügyben nem vet fel elvi jellegű jogkérdést, ezért a felülvizsgálat engedélyezését a szóban fogó jogszabály nem alapozza meg.

[19] Ezt követően a Kúria azt vizsgálta, hogy a Vt. 40. § (3) bekezdése és a Vt. 91. § (4) bekezdésének értelmezése érdekében a felülvizsgálat a kérelmező által megjelölt okok alapján engedélyezhető-e.

[20] A kérelmező a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet egyrészt a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjának első és második fordulatra alapította.

[21] A Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a Kúria a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása miatt indokolt.

[22] A Pp. 409.§ (2) bekezdés a) pontja „vagylagos” eseteket tartalmaz, amelyből az következik, hogy a rendelkezés két fordulata egyszerre nem állhat fenn, egyszerre nem képezheti az engedélyezés alapját, mert (az első fordulat értelmében) vagy nincs egységes bírói gyakorlat, vagy (a második fordulat értelmében) van egységes bírói gyakorlat, de az már nem irányadó, nem támogatható (Pfv.III.20.442/2023/2.).

[23] A Kúria a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria jogegységi határozatban, az általa a Bírószági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatban még nem foglalt állást, feltéve, hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn. Lényeges, hogy amennyiben a fél erre az engedélyezési okra hivatkozik, az engedélyezés alapjául szolgáló eltérő bírói döntéseket – másodfokon jogerőre emelkedett, vagy legfelsőbb bírósági (kúriai) döntést – egyértelműen azonosítható módon meg kell jelölnie [Pfv.20.723/2022/2., Pfv.20.992/2021/3., Pfv.20.307/2021/2.]. Elvi jelentőségű jogkérdésnek minősül minden olyan jogkérdés, amely egy jogszabály rendelkezésének értelmezésével, az alkalmazandó norma alapvető tartalmával, és az ahhoz kapcsolódó esetleges jogkövetkezményekkel összefügg.

[24] A Vt. 40. § (3) bekezdése értelmében az SZTNH döntését csak olyan tényekre és bizonyítékokra alapozhatja, amelyekkel kapcsolatban az ügyfélnek módjában állt nyilatkozatot tenni; figyelmen kívül hagyhatja azonban azokat a nyilatkozatokat vagy bizonyítékokat, amelyeket az ügyfél nem kellő időben terjesztett elő.

[25] A kérelmező a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben ugyan megjelölte a Vt. 40. § (3) bekezdését, azonban nem mutatta be azt a lényegi háttértényállást, a szükséges ügyazonosságot, ami az összehasonlítás alapfeltétele (Jpe.II.60.032/2022/5.). Nem munkálta ki, hogy a támadott határozatot hozó bíróság konkrétan melyik jogszabályi rendelkezésre vonatkozó mely jogértelmezést hol nem tartotta be, a felülvizsgálattal támadott határozat hol tért el jogkérdésben a Kúria közzétett jogértelmezésétől (Gfv.30.087/2023/2., Gfv.30.503/2022/2., Pfv.IV.20.530/2023/2.).

[26] A kérelem e hiányossága ellenére a Kúria megállapította hogy a kérelmező által megjelölt jogerős határozatok (Fővárosi Ítéltábla 1.Pkf.25.825/2023/4., 8.Pkf.26.056/2022/8.) alapjául szolgáló ügyben a jogértelmezés szempontjából jelentős tények eltérnek a jelen ügyben felmerült tényektől, ezért a jogerős határozatok nem alkalmasak annak igazolására, hogy a bírói gyakorlat a Vt. 40. § (3) bekezdését nem egységesen alkalmazza, vagy az eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a joggyakorlat megbomlásának a veszélye áll fenn. A Fővárosi Ítéltábla 1.Pkf.25.825/2023/4. számú végzésének indokai szerint az adott ügyben az SZTNH mulasztása miatt a kérelmezőnek nem volt lehetősége kérelmezett által a tárgyaláson részletesen előadott, új tényállításokat tartalmazó, új érvelésre érdemben, írásban nyilatkozatot tenni, és további bizonyítékokat nyújtson be a védjegy használatának igazolására. Ezzel szemben jelen ügyben az SZTNH

előtti eljárásban a felek a tárgyalást megelőzően több beadványban nyilatkoztak, részletesen kitértek egymás érveinek cáfolatára. Az SZTNH által 2022. május 18-án tartott tárgyalási jegyzőkönyvéből kitűnően a kérelmezett a korábbi nyilatkozataihoz képest olyan további új tényt, érvelést nem adott elő, amelyre a kérelmező nyilatkozatait ne tudta volna megtenni, a kérelmező a tárgyaláson a korábbi nyilatkozatait változatlanul fenntartva annak egyes „összefüggéseit mutatta be”. Ennélfogva nem állapítható meg, hogy a megtartott tárgyaláson a kérelmezett olyan „új tényállításokat” vagy „új érvelését” adott elő, amelyre a kérelmező érdemben írásban kívánt volna reagálni és további bizonyítékokat benyújtani. A Fővárosi Ítéltábla 8.Pkf.26.056/2022/8. számú végzésében az SZTNH jogszabálysértő eljárására utaló megállapítás nincs, a Vt. 40. § (3) bekezdésének SZTNH eljárásra irányadó rendelkezését a megjelölt határozatban a másodfokú bíróság nem értelmezte, ennélfogva a megjelölt határozat sem támasztja alá azt, hogy a Vt. 40. § (3) bekezdésének értelmezése kérdésében a bíróság gyakorlata nem egységes.

[27] A Vt. 91. § (4) bekezdése szerint a bíróság figyelmen kívül hagyja a fél által a megváltoztatási kérelemben vagy annak benyújtását követően előterjesztett azt a nyilatkozatot, állítást vagy bizonyítékot, amelyet a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala az előtte folyó eljárásban – a 40. § (3) bekezdésével összhangban – szabályszerűen hagyott figyelmen kívül.

[28] A Vt. szóban forgó rendelkezésének értelmezése a bírói gyakorlatban teljes egészében nem egységes. A Fővárosi Ítéltábla a 8.Pkf.26.056/2022/8., 8.Pkf.26.057/2022/8. és az 1.Pkf.25.825/2023/4. számú határozatának indokai szerint a Vt. 91. § (4) bekezdéséből következően a bíróság azokat a bizonyítékokat hagyhatja figyelmen kívül, amelyeket az SZTNH az eljárása során szabályszerűen hagyott figyelmen kívül; nincs azonban eljárásjogi akadálya annak, hogy a felek – miután az SZTNH határozatából a bizonyítás sikertelenségéről értesültek – a megváltoztatási kérelemben további új bizonyítékokat terjesszenek elő. Ezzel szemben a Fővárosi Ítéltábla 8.Pkf.25.138/2022/4. számú végzése szerint az SZTNH előtti eljárásban nem hivatkozott, először az elsőfokú bíróság előtti eljárásban tartott tárgyaláson előadott új kérelmezői hivatkozás a Vt. 91. § (4) bekezdése alapján nem volt figyelembe vehető. A 8.Pkf.25.770/2019/3. számú végzésben másodfokú bíróság helyes indokai alapján hagyta helyben az elsőfokú bíróság végzésnek azon indokolását, miszerint a megváltoztatási kérelemhez először csatolt terjedelmes bizonyítási anyag nemperes eljárásban nem képezheti a bíróság előtti bizonyítási eljárás tárgyát. A Fővárosi Ítéltábla 9.Pkf.25.179/2024/3. számú végzésében foglalt jogértelmezés szerint a Vt. 91. § (4) bekezdése alapján nemcsak az SZTNH előtti eljárásban késedelmesen előterjesztett bizonyítékokat lehet figyelmen kívül hagyni, hanem azokat is, amelyeket a fél – elfogadható ok nélkül – először a bírósági eljárás során csatolt. Az eltérő jogértelmezést tartalmazó jogerős határozatok ellenére a felülvizsgálat engedélyezésének Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjában foglalt feltételei nem állnak fenn, mert a Kúria a Vt. 91. § (4) bekezdésének értelmezése kérdésben már állást foglalt. A Pfv.IV.20.451/2013/8. számú végzés indokai szerint azon kérelmezői igények és az azt megalapozó érvek, melyeket a kérelmező a bírósági eljárásban újonnan terjesztett elő, a Vt. 91. § (4) bekezdése alapján figyelmen kívül hagyandók. A Kúria jelen ügyben sem kíván eltérni az említett végzésben foglalt jogértelmezéstől abban a kérdésben, hogy a bíróság a Vt. 91. § (4) bekezdés alapján nem kizárólag az SZTNH előtti eljárásban már előadott és az SZTNH által figyelmen kívül hagyott, hanem a kellő indok nélkül először a megváltoztatási kérelemben, vagy annak benyújtását követően előterjesztett nyilatkozatot, állítást vagy bizonyítékot is figyelmen kívül hagyhatja.

[29] A kérelmező – a fent kifejtettek szerint önmagának ellentmondva – a kialakult és egységes joggyakorlat továbbfejlesztésének biztosítása miatt is indokoltnak tartotta a felülvizsgálat engedélyezését.

[30] A Kúria számos határozata által megerősített (legutóbb: Kúria Pfv.III.30.129/2024/2.) 1/2021. PK vélemény 2. pontja értelmében a Kúria a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjának második fordulata alapján a joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségességére figyelemmel a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős határozat által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat már kialakult és egységes ugyan, annak követése azonban a körülmények változására tekintettel nem támogatható. A joggyakorlat továbbfejlesztésének biztosítása – mint a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pont második fordulatában szabályozott engedélyezési ok – tekintetében ezért azt kell bemutatni, hogy a jogerős határozat által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a már kialakult és egységes bírói gyakorlat követése mely körülmények változására tekintettel nem támogatható (Kúria Pfv.V.20.396/2023/2., Pfv.II.20.782/2022/3., Pfv.II.20.838/2022/3.).

[31] Jelen ügyben a kérelmező a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben kifejtett érvelése szerint a bírói gyakorlat nem egységes, ami a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pont második fordulatának alkalmazását önmagában kizárja. A kérelmező nem adott elő olyan körülményt sem, amelynek következtében a bírói gyakorlat követése – a körülmények változására tekintettel – nem támogatható, nem lenne fenntartható és emiatt szükséges a joggyakorlat továbbfejlesztése. Ennek alátámasztására nem alkalmas az EUB 2022. március 10-én meghozott C-183/21. számú ítélete, miszerint a 2015/2436 irányelv 19. cikk (1) bekezdése értelmében a tényleges használat igazolását érintő bizonyítási teher kérdése nem minősül a tagállamok hatáskörébe tartozó eljárási rendelkezésnek, mert ez a jogkérdés az adott ügyben felvetett jogértelmezési kérdéssel nem függ össze.

[32] A kérelmező a Pp. 409. § (2) bekezdés b) pont első fordulata alapján is indokoltnak tartotta a felülvizsgálat engedélyezését. A Kúria Pfv.IV.20.530/2023/2. számú precedens határozatával megerősített 1/2021. PK vélemény 3. pontja értelmében ez az eset áll fenn például akkor, ha egy új jogszabály értelmezése, vagy egy joghézag kitöltése elvi iránymutatást igényel. Ezekben az esetekben azonban az is szükséges a felülvizsgálat engedélyezéséhez, hogy valamilyen további – általában a jogegységgel, illetve közvetetten a jogbiztonsággal kapcsolatba hozható – fontos ok fennálljon, és ennek folytán a Kúria iránymutatása váljon szükségessé. Ilyen ok lehet például az új típusú ügyek száma.

[33] A fentiekkel szemben a kérelmező saját jelentős érdeksérelmére történő hivatkozás az elvi iránymutatás érdekében a felülvizsgálat engedélyezését nem indokolják. A bizonyítékok figyelembe vétele körében a bíróság mérlegelési jogkörére való pusztá hivatkozás nem mutat túl az egyedi ügy keretein, nem alkalmas a felvetett jogkérdés különleges súlyának igazolására. Nem állapítható meg az sem, hogy az állított elvi jelentőségű jogkérdés nagyszámban előforduló, új típusú ügyben merült volna fel, illetve az a jogalanyok széles körét érintené, ezáltal a jogszabály értelmezése valamely okból túlmutatnának az egyedi ügyön. Mivel a kérelmező olyan jogkérdés megválaszolását kérte, amely a jogegységet a jogkérdés megválaszolása a gyakorlati előfordulás száma miatt nem érinti, ezért a felülvizsgálat engedélyezésének felperes által megjelölt okai nem állnak fenn (Pfv.V.20.374/2024/3.).

[34] A Pp. 409. § (3) bekezdése alapján a Kúria engedélyezi a felülvizsgálatot, ha az ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér.

[35] A Kúria a közzétett határozatától jogkérdésben eltérő jogerős ítélet miatt a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős ítélet a Kúria által meghozott, a BHGY-ben 2012. január 1-je után közzétett eseti határozatban kifejtettektől eltérő jogértelmezésen alapul. A „közzétett” határozat fogalmát a Pp. 346. § (5) bekezdésére, illetve a Bszi 32. § (1)

bekezdés b) pontjára figyelemmel úgy kell értelmezni, hogy az alatt a BHGY-ben közzétett, 2012.január 1-je után meghozott határozatokat kell érteni.

[36] A kérelmező csupán hivatkozott a felülvizsgálat engedélyezésének okaként a Pp. 409. § (3) bekezdésére, azonban a Kúria olyan közzétett határozatát, amelytől a tárgyi jogerős végzés jogkérdésben eltér, nem jelölte meg.

[37] A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálatát a Pp. 411. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően eljárva megtagadta.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[38] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 409. § (2) bekezdés *a)* és *b)* pont, 409. § (3) bekezdés;

[39] a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról 1997. évi XI. törvény 91. § (4) bekezdés

A döntés elvi tartalma

[40] A Kúria a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria jogegységi határozatban, az általa a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett eseti határozatban még nem foglalt állást. Az engedélyezés alapjául szolgáló eltérő bírói döntéseket – másodfokon jogerőre emelkedett, vagy legfelsőbb bírósági (kúriai) döntést – egyértelműen azonosítható módon szükséges megjelölni.

[41] Az általánosság szintjén mozgó hivatkozás alapján nem állapítható meg, hogy az elvi jelentőségű jogkérdés nagyszámban előforduló új típusú ügyben merült fel, illetve, hogy az a jogalanyok széles körét érinti, ezáltal a felvetettek az egyedi ügyön túlmutató jelentőségűek volnának. Erre figyelemmel a felülvizsgálat a felvetett jogkérdés különleges súlya alapján nem engedélyezhető.

Záró rész

[42] Az eredménytelen felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemre tekintettel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 50. § (2a) bekezdés *a)* pontja szerint előzetesen megfizetett eljárási illetéket a kérelmet előterjesztő kérelmező viseli.

[43] A végzés ellen a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

[44] A Kúria a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 391. § (1) bekezdés alapján a felülvizsgálati kérelem visszautasításáról tárgyaláson kívül határozott.

[45] A végzés ellen a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

Budapest, 2024. november 20.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró, Dr. Pataki Árpád s.k. bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró